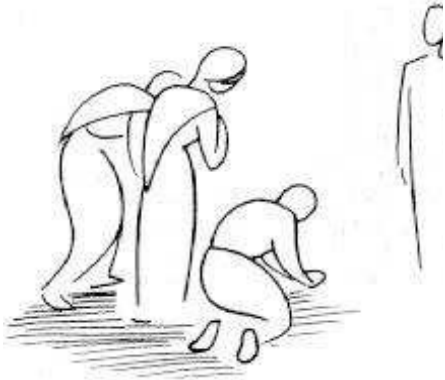

1. Waarom verschijnt Jezus aan deze vrouwen?

Je zou je kunnen afvragen: waarom verschijnt Jezus hier aan die twee vrouwen, Maria van Magdala en de andere Maria? Wat Jezus hier zegt, dat wisten ze al. Dat had de engel in het graf ook al gezegd. 'Hij is opgewekt, ga nu op weg naar Zijn discipelen en zeg tegen hun, dat Hij u voorgaat naar Galilea, daar zult u Hem zien.' Die boodschap hadden ze al gekregen, en die boodschap wordt nu door Jezus Zelf herhaald. Waarom deze verschijning? Daarover twee dingen, aan de hand van twee kernwoorden: ontmoeting en aanbidding.

2. Om hen persoonlijk te ontmoeten

Het eerste kernwoord is ontmoeting. Ja, het klopt, die engel hééft het allemaal al gezegd, daar in het graf. Maar is het ook binnengekomen? Ongetwijfeld bij de één méér dan bij de ander. Bij Maria van Magdala niet of nauwelijks. Ja, zij is met die andere vrouwen 's morgens vroeg bij het graf geweest. En zij zal er waarschijnlijk wel bij geweest zijn, dat de engel zijn woorden sprak. Maar Johannes vertelt ons dat het bij Maria van Magdala niet is doorgedrongen. Het lijkt wel alsof ze gevangen zit in een waas van verdriet. Ongetwijfeld heeft ze het licht gezien, dat afstraalde van de engel, ongetwijfeld heeft ze zijn woorden gehoord, maar haar hart bleef koud, ze begreep maar één ding: Jezus is weg! Hij is verdwenen! Hij moet weggehaald zijn! Het was verwarrend, het was overweldigend, dat lege graf, en dan al dat licht van die engel.

Maria is misschien wel meegegaan met de andere vrouwen, om de huizen langs te gaan, waar de discipelen verbleven, en aan te kloppen, zó vroeg in de morgen. 'Wakker worden, we moeten wat vertellen!' Maar overal waar ze komen met hun nieuws, wijzen de discipelen naar hun hoofd: 'Jullie zijn niet goed snik! Hoe kan dat nou, opgestaan uit de dood?!' En zo is Maria van Magdala bevestigd in haar eigen verdriet, in haar rouw om Jezus. Alleen Petrus en Johannes, die zijn zelf gaan kijken, maar hoe dat afgelopen is, dat weet Maria niet.

Ja, ze zijn nog steeds bezig aan hun ronde langs de discipelen, maar eerst wil ze weer terug, naar die graftuin, samen met die andere Maria, waarschijnlijk is dat een tante van Jezus. Deze ontmoeting, hier in Mattheüs 28, moet wel dezelfde ontmoeting zijn die ook beschreven staat in Johannes 20. Alleen noemt Johannes de andere Maria niet. Maria van Magdala huilt en huilt. Ze kijkt nog eens in het graf en ziet opnieuw de engel, die het vraagt: 'Mevrouw, waarom huilt u?' En ze kan het alleen maar wanhopig uitroepen: 'Ze hebben Hem weggehaald, mijn Heer, en ik weet niet waar ze Hem gelegd hebben.' En dan is er weer een andere stem: 'Wees gegroet!' Of eigenlijk, letterlijk in het Grieks: 'Wees blij!' Nóg weet Maria niet wie daar staat. Ze blijft huilen. Ze denkt: 'Het is de tuinman.' En ze vraagt: 'Mijnheer, als u Hem weggebracht heeft, vertel me dan waarheen!'

Dan is er opnieuw die stem: 'Maria!'

En op dát moment lijkt het of Maria wordt wakker geschud! Ze roept het uit, vol eerbied: 'Rabboeni!' 'Mijn Meester!' En dan vallen die twee Maria's voor Jezus op hun knieën. Ze grijpen Zijn voeten en ze aanbidden Hem. Jezus zegt dan: 'Houd Mij niet vast. Probeer Mij niet krampachtig bij je te houden, want dat kan niet. Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader. Als dat gebeurd is, dan stuur Ik Mijn Heilige Geest, dán zal Ik altijd bij jullie zijn, dán mag je Mij vasthouden, koesteren in je hart. Ga nu maar op pad: bericht Mijn broeders dat ze naar Galilea gaan, daar zullen zij Mij zien.'

Als we de berichten van Mattheüs en Johannes naast elkaar zetten, dan moet het ongeveer zo gegaan zijn. En als we dat op ons laten inwerken, dan gaan we er iets van begrijpen, waarom de Here Jezus hier Zélf verschijnt aan die twee Maria's. Want het gaat niet alleen om de *informatie*, het gaat om de *relatie*! Wat Jezus zegt, dat heeft de engel ook al gezegd. Maar dat *woord* van de engel wordt hier bevestigd in de ontmoeting.

En nu zitten wij hier in de kerk, of u beluistert deze dienst, en er woorden gesproken, en we lezen de woorden uit de Bijbel, en er zou hier zelfs een engel op de preekstoel kunnen staan, blinkend wit, stralend als de zon, en dan nóg zouden die woorden uw hart kunnen missen. Misschien willen wij ze wel geloven, maar het lukt gewoon niet! Wij zitten te vast, misschien ook in het verdriet, net als Maria. Of we zitten te vast in ons ongelof, of in onze twijfel. Wij zitten te vast in onze lauwheid, in onze slapheid. Hoeveel woorden we ook horen, goede woorden, tóch kunnen ze langs ons afglijden als water van een eend.

De Here Jezus weet dat. Hij kent ons door en door! En daarom komt Hij Zelf! Hij zoekt deze vrouwen op! En Hij zoekt u op, en jou, en mij! Het gaat Hem niet om *informatie*, het gaat Hem om de *relatie*. Kennis wordt pas zinvol vanuit de ontmoeting, de ontmoeting met Christus. Want de boodschap van Pasen, de boodschap van vandaag is, dat Jezus leeft! Ook nu! U kunt met Hem communiceren! Jij kunt persoonlijk contact krijgen met de Here Jezus. Hij wil in je wonen door Zijn Heilige Geest! Dat is een hoogstpersoonlijk, intiem contact.

Ik wil nog een stapje verder gaan. Persoonlijk contact met de Here Jezus is niet alleen mogelijk, het is ook noodzakelijk! U moet met minder nóóit genoeg nemen! Ik maak even een stapje naar het Oude Testament, Mozes, misschien wel zo'n 1500 voor Christus. Mozes leidt in opdracht van God het volk Israël uit de slavernij van Egypte, op weg naar het beloofde land. Onderweg, in de woestijn, gebeurt er iets vreselijks. Terwijl Mozes op de berg met God in gesprek is, maakt het volk beneden een gouden kalf. En dat gaat het vereren! Je reinste afgoderij! God is zó kwaad, dat Hij zegt: 'Mozes, Ik stop ermee. Ik vernietig dit volk! Ik ga wel met jou verder, en met jouw nageslacht!' Wat doet Mozes? Hij valt op zijn knieën en hij smeekt God om toch het volk te sparen. Uiteindelijk gaat God overstag. De vereerders van het gouden kalf worden gestraft, maar God gaat toch door met Zijn volk. En dan is de vraag: 'Hoe nu verder?' God zegt: 'Ik zal wel een engel sturen om voor jullie uit te gaan' (Exodus 33: 2). Maar dat idee kan Mozes niet verdragen. Weer pleit hij bij God. Dan zegt God: 'Moet Ik dan toch Zélf meegaan?' En wat is het antwoord van Mozes? 'Als U niet Zélf met ons meegaat, laat ons dan niet hiervandaan optrekken!'

In het christelijk geloof gaat het niet om een stel waarheden, het gaat om de ontmoeting. Niet voor niets heet deze kerk Ontmoetingskerk.

De Here Jezus is persoonlijk naar die twee Maria's toegegaan, om ze te ontmoeten. En die levende Christus laat Zich ook vandaag ontmoeten. Hoe dan? Dat merk je vooral als je met de Bijbel bezig bent. Hij laat Zich ontmoeten in het Woord. Bent u echt met die Bijbel bezig? Of ligt die keurig opgeruimd op een kastje? Kijk jij er misschien af en toe in, even vluchtig? Dan komt het niet tot een ontmoeting. Voor een ontmoeting moet je tijd maken, aandacht hebben, concentratie. Anders is het geen ontmoeting.

De levende Christus, Hij laat Zich ook ontmoeten in de dienst, waarin we samen bidden, God zoeken. Hij laat Zich ontmoeten in het gebed. Als je stil wordt voor Hem. En daarmee kom ik bij het tweede kernwoord: aanbidding.

3. Om hen de gelegenheid te geven Hem te aanbidden

Waarom verschijnt Jezus aan die twee Maria's? Omdat ze Hem op die manier kunnen aanbidden. Vers 9? 'Zij nadenen Hem en grepen Zijn voeten en zij aanbaden Hem.' Toen ik dat las, moest ik denken aan die regel uit dat Kerstlied: 'Komt, laten wij aanbidden.' Daraop ben ik eens gaan terugbladeren in het Mattheüs-evangelie. En ik kwam uit bij de Wijzen uit het Oosten, dat is nog in het begin. En ik las in Mattheüs 2: 11: 'Zij gingen het huis binnen en zagen het Kind met Maria, Zijn moeder, en zij vielen neer en bewezen Hem hulde.' Het Griekse grondwoord is exact hetzelfde als in Mattheüs 28: de Wijzen uit het Oosten vielen neer 'en aanbaden Hem'.

Van het begin tot het eind ademt het Mattheüs-evangelie de aanbidding. En dat is veelzeggend! Weet u waarom? Omdat aanbidding niet bestemd is voor een mens. Zelfs niet voor een engel! Aanbidden doe je alleen: God Zelf! Daarom hebben we ook gelezen uit Openbaring 19, over de hemel die vol blijdschap is, omdat het Lam heeft overwonnen, Jezus Christus! Er is één groot feestmaal, voor iedereen die in Hem gelooft. Johannes, die dat visioen ziet, is er diep van onder de indruk, en hij valt op zijn knieën om de engel te aanbidden, die hem rondleidt. Maar als Johannes dat doet, dan schrikt die engel. Hij zegt: 'Doe dit niet! Ik ben een mededienstknecht van u en uw broeders, die het getuigenis van Jezus hebben. Aanbid God!'

Alléén God Zelf is onze aanbidding waard. Als daarom die twee Maria's op de knieën vallen en Jezus aanbidden, dan eren zij Hem als de Zoon van God, als God Zelf! God in de hemel, Hij is in Jezus Zelf Mens geworden. De éne God laat Zich kennen op drie manieren: als de Vader, als de Zoon en als de Heilige Geest. Eén enig God, in drie gestalten. Eén God, die al onze aanbidding waard is! Weet u wat dat is, aanbidding? Aanbidding, dat wil zeggen: dat je tot rust komt, tot stilte. Dat je beseft: nu valt alles weg, nu telt alleen die Ene. Aanbidding, dat wil zeggen: dat je beseft dat je zelf héél klein bent, en dat God héél groot is. Aanbidding, dat is intense bewondering. Aanbidding betekent ook: liefde, een vurige liefde. De liefde waarmee de twee Maria's Jezus' voeten vastpakken, geknield in het stof, helemaal voor van hun Redder en Heer.

Van de Wijzen uit het Oosten tot de twee Maria's in de graftuin: het hele Evangelie ademt de aanbidding van Jezus Christus. En die aanbidding wordt alleen maar intenser, want tussen die twee momenten, tussen de kribbe

en het lege graf, staat het kruis! En als er één reden is om Jezus te aanbidden, dan is het wel: dat kruis. Het offer dat Hij bracht. Hij gaf Zijn leven, Zijn bloed, om ons te redden. Op 7 december 1988, om half twaalf in de ochtend, beefde de aarde in Armenië. Een afschuwelijke aardbeving kostte 55.000 mensen het leven. Onder een enorme berg beton en staal zat Thomas Petroysan gevangen, samen met zijn dochtertje Suzanna, vier jaar oud.

Toen het gebouw van negen verdiepingen hoog in al heftigheid begon te schudden, greep Thomas in wanhoop zijn dochtertje, maar na een paar stappen scheurde de vloer open en vielen ze in de afgrond. Ze vielen vanaf de vijfde verdieping in de kelder, terwijl het enorme flatgebouw in grote brokstukken om hen heen in elkaar stortte...

De uren kropen voorbij. De uren werden dagen.

'Papa, ik heb zo'n dorst. Ik wil drinken.'

Maar Thomas had niets om te geven. Hij zat vast. Een betonnen plaat, veertig centimeter boven hen, en een verbogen buis bij zijn schouders verhinderden hem om op te kunnen staan. 'Papa, mag ik alsjeblieft wat drinken!'

Op de tast, in het donker, vond hij een pot zwarte bessenjam. Hij gaf de pot aan zijn dochtertje. Het was tenminste iets... Genoeg voor een dag.

'Papa, ik heb zo'n dorst.'

Acht dagen zaten ze daar. Gevangen. Door de kou verloor Thomas het gevoel in zijn vingers en tenen en omdat hij geen kant op kon verloor hij elk sprankje hoop op redding. Hij begon te hallucineren. Als hij sliep, werd hij steeds met een schok wakker. Soms door de kou, soms door de honger, maar meestal was het de angstige stem van zijn dochtertje. 'Papa, ik heb zo'n dorst.'

Toen, op een bepaald moment in die eeuwig durende nacht, kreeg Thomas een idee. Hij herinnerde zich een televisieprogramma over een ontdekkingsreiziger op de Noordpool die stervende was door de dorst. Zijn metgezel sneed zijn hand open en gaf zijn bloed aan zijn vriend te drinken. Zijn vingers, gevoelloos door de kou vonden een glasscherf. Hij sneed zijn linker wijsvinger open en gaf die aan zijn dochtertje om aan te zuigen. De druppels bloed waren niet voldoende. 'Papa, alsjeblieft, ik wil meer.'

Thomas weet niet hoe vaak hij zichzelf gesneden heeft, hij weet alleen dat zij dochtertje gestorven zou zijn als hij het niet gedaan had. Zijn bloed was voor haar de enige hoop.

4. Laten wij die Koning aanbidden!

Onder de puinhopen van een gevallen wereld hing Jezus te bloeden aan het kruis. Zijn kinderen zaten gevangen, u en ik, daarom gaf Hij Zijn bloed. Vandaag vieren we Zijn opstanding. Voor ons is Hij dóór de dood heengegaan.

Voor ons heeft Hij Zich laten doodbloeden. En voor ons is Hij verrezen uit het graf. Zouden we Hem dan niet aanbidden om het offer van Zijn leven? Zouden we niet voor Hem op de knieën vallen om Hem te eren?

De opgestane Heer, Hij komt ook naar ons toe. Hij zegt het ook tegen ons: 'Wees blij! Wees niet bevreesd! Niet bang zijn! Ga het maar zeggen, tegen al die anderen. Ga het maar zeggen, dat Ik leef! Ga het maar zeggen, dat Ik de weg wijs naar Galilea, dat Ik de weg wijs, de wereld in. Ik ga Zelf mee. Ik ga Zelf vooraan. Jullie zullen Mij zien!'

Pasen 2010. 'Komt, laten wij aanbidden die Koning!'

Laten wij aanbidden de opgestane Heer!

Laten wij knielen voor de Koning van de kosmos.

Laten wij eerbiedig buigen voor de Vorst van het Leven!
Amen.